

קלרה נולדה בעיר ברמן אשר בגרמניה בשנת 1900. בימי נעוריה היתה חברה בתנועת - נוער החלוצית "תכלת-לבן". עם גמר בית-הספר התיכון, למדה בסמינר לגננות וסיימה את לימודיה כגננת מוסמכת. עלתה לארץ ב-1935 והצטרפה לקיבוץ "אילת השחר". משם עברה לקיבוץ שלנו יחד עם בנה הקטן חנוך, בשנת 1946.

תחילה עבדה בגן הירק, התמידה בעבודה זו שנים רבות במסירות, בשקידה, באחריות ובדייקנות. ככל מזג אור: ברוח, בגשם ובחום הקיץ של עמק-הירדן. אחרי כן עברה לעבוד במחסן-הבגדים, וגם כאן עבדה שנים רבות באותה מסירות עצמה, כמו בגן הירק. בבוקר היתה מופיעה למחסן תמיד הראשונה וחיכתה שיפתחו לה את הדלת. תפקידה היה להכין בגדים לגיוס. לפי אופיה היתה מקורית מאוד; התרגלנו אליה, הערכנו אותה ואהבנו אותה. לאחרונה חלתה קשה, ולא יכלה להמשיך בעבודתה. אולם בשבילנו היא עד היום חלק מצוות המחסן. היום הגיעה חברתנו קלרה לסוף הדרך.

שלום לעפרה.

(מתוך ההספד על קברה) כתבה - יהודית זאבי

קלרה בשבילי, דמות שחוחה מעט, מהלכת לאט בשבילי אשדות, נסמכת מעט על זרועה של חברתה חנה. ריבוע לבן על ראשה, חולצה משובצת, מכנסים כחולים ונעלי עבודה גבוהות. פנים חלקות שזופות עם קמטי צחוק בזיוח העינים ומבע רכוז של אדם כבד אוזן וכהה ראה.

קלרה שלי, שקטה, טובת מזג תמיד. עוברת בצידי החיים כמעט בהחבא אך עם חוש הומור לא רגיל וראיה חודרת של הדברים תוך קבלתם בפשטות, כמות שהם.

קלרה בימיה האחרונים מהלכת בקושי אך עדיין באה לעבודה כל יום היא יכולה ומבצעת בדייקנות יקית ובסבלנות אין קץ למרות שלפעמים קשה ומשעמם.

את כבר אינך. אך בליבי אני ממשיכה לשמוע את קול צחוקך הרך. בליבי את עדיין מחייכת ופוסעת את אס בשבילי אשדות ואני מתגעגעת אליך, ומאמינה שאת נחה בשלום.

מאירה

לעירית שלום,

ברצוני למסור דרך היומן מספר מילות תודה והערכה - לך ולכל הצוות המסור שעובד איתך, לצוות הבריאות ולכל בית אשדות אשר נותן לכן את האפשרות והגיבוי לפעול ולעזור לחבריכם הקשישים, הורינו.

במשך השנה האחרונה יצא לי לפעול איתך ולהכיר את אופן עבודתך וקשה לי להביע במילים את הערכתי לחשיבות פעולתך, במתן האפשרות לאדם הנמצא בשלבי הסיום של חייו לסיימם בכבוד, כבן אנוש.

בית אשדות, אשריכם שזכיתם להקים ולטפח צוות כה מסור ואוהב, לטיפול וליווי החברים הותיקים. אאחל לכם שתדעו להמשיך ולתת גב ויד לאלו העושים ולזכות בקרוב בהקמתו של המעון המיוחל לעזרת הצוות

בברכה והוקרה - חנוך אשד ומשפחתו